

(Publicat a *Catalunya*, òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i Balears, número 165, octubre 2014, pàgines 26 i 27)

Tinc un malson!

Vaig somiar que llegia a a la premsa del 25 juliol 2014 que Pujol assumia totes les responsabilitats jurídiques per no haver declarat fiscalment una fortuna heretada del seu pare, i que de tal manera havia “contaminat” als seus fills i a la seva dona, vaig entendre perfectament que vivim en un país d'opereta i de mentides. Quina angoixa!

Si hagués llegit que Jordi Pujol Soley, el Gens Honorable President de la Degeneralitat de Catalunya durant tota una generació, s'havia suïcidat perquè la fiscalia l'acusava d'haver teixit pacientment una xarxa mafiosa de cobrament de comissions, regals, extorsions i favors per contractar obra pública, llavors hauria cregut que aquest era un país realment seriós, capaç de generar drames immortals, i la figura de Pujol s'hagués parangonat amb Hamlet, Èdip, El Padrí, Otelo, Faust, Sancho Panza, i altres herois de la Humanitat. Seria la figura de Pujol o el delinqüent governant. Però resulta que ni tan sols té el valor d'un capo de barri palermità, resulta que era una rata de claveguera, un miserable lladregot agafat amb les mans a la massa; i havia decidit defensar-se de l'indefensable amb estratagemes de picaplets. Sense cap grandesa. No s'ha suïcidat! Quina opressió al cor! Quin malson més fotut!

Vaig somiar que la primera pregunta que tothom es podia fer era el per què ara (25 de juliol de 2014) Pujol confessava. És indubtable que Pujol te accés a informació privilegiada i sabia que era imminent que s'acusés a diversos dels seus fills d'evasió fiscal i altres delictes. La seva declaració, en la qual confessava haver rebut del seu pare una herència que va mantenir oculta durant trenta anys a Andorra, defraudant a Hisenda, era i és només un desesperat intent de desviar les investigacions en curs de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UNEF) sobre com el clan Pujol-Ferrusola ha amassat una fortuna que pot estimar-se en tres mil milions d'euros, reduint-lo tot a un frau fiscal personal. Amb 84 anys sap que no anirà a la presó, tanmateix també sap que és impossible amagar les activitats mafioses dels seus fills Jordi i Oriol. Algú creu seriosament que Artur Mas, nomenat a dit president de la Degeneralidad pel clan mafios dels Pujol-Ferrusola, no sabia res, ni està implicat en res? Sembla ser que la policia treballa en un escenari que contempla a Jordi Pujol Soley, en persona, comunicant el pizzo als interessats, de vegades a la seu de la Degeneralitat i en nom de Catalunya, i el seu fill era el encarregat de cobrar-ho. Quin malson paorós i angoixós! Quina vergonya!

Tinc un malson! Ja eren diversos mafiosos els que li havien amenaçat que si no intervenia a favor seu, anaven a tirar de la manta. I ara han tirat d'ella i s'ha vist el que tothom intuïa, i tothom sospitava que estava passant des de feia anys. Felipe González, en el seu moment havia cridat a capítol al fiscal Villarejo per demanar-li que no seguís investigant les evidents responsabilitats de Pujol en el cas de Banca Catalana. Mentre PP i PSOE van necessitar Pujol per governar aquest estava protegit per l'omertà. Quant Pujol va derivar cap a l'independentisme com a única i desesperada fórmula per evitar que les investigacions judicials es centressin en el seu clan, el pacte tàcit d'omertà va deixar de tenir sentit. Mariano Rajoy, revelats a més els casos Bárcenas i Gürtel, ja no tenia per què protegir Pujol, sinó que molt al contrari, donat l'alè independentista de Pujol, havia ara, per pur interès polític, d'estirar de la manta. Quina insufrible opressió al cor! Quin terrible malson!

Vaig somiar que el poder i les influències que atorga el càrrec de President de la Degeneralitat, van beneficiar a tota la família Pujol (menys a una ovella negra que va sortir honrada), i tots s'han folrat amb contractes públics adjudicats a dit, amb una influència mafiosa i amenaçant sobre diverses empreses privades coaccionades per la família perquè els concedissin

comissions per cap servei; càrrecs, diners i prebendes en els consells d'administració de nombroses empreses per concedir-lis permisos d'existència. Ja ho va dir Pasqual Maragall al Parlament català: "El problema de CiU era el del 3 per cent; però possiblement Maragall es quedava curt perquè el pizzo del clan mafiós dels Pujol-Puig-Millet i altres patricis barcelonins no es fixava en el tres, sinó en el 4, al 5, i encara més. El Palau de la Música, la Línea nou i tants d'altres. Quin malson més fotut!

Tinc un malson! A Palerm el pizzo que es cobra és molt variable, i va dels dos euros per aparcar a la ciutat, gestionat per un oceà de vigilants per a que no li passi res impensable al teu cotxe, fins a una mica menys de cinc-cents euros al mes per a un petit comerç, o el de gairebé vuit-cents per a un hotel. En les grans obres públiques i privades es fa una cosa semblant al que ha passat i passa per aquí. Les diferències entre Palerm i Barcelona són molt notables. Mentre a Palerm hi ha capomàfies a cada barri i després en cada localitat siciliana, que es coordinen a nivell palermità i de diferents zones sicilianes, a Catalunya aquesta funció l'exerceixen les organitzacions locals dels partits. A Palerm la màfia s'organitza de baix a dalt, a Catalunya de dalt a baix. La corrupció a Palerm està generalitzada en tots els estaments de l'administració i de la policia; a Barcelona està Degeneralitzada, és a dir, es concentra, de moment, només en les cúpules polítiques i administratives. A Palerm es segresta i assassina, a Barcelona de moment no, que se sàpiga. A Palerm s'amenaça de mort; a Barcelona (que se sàpiga) només s'amenaça administrativament i amb influències polítiques o judicials. Encara que Itziar, la regidora de Ciutat Vella, va abandonar el seu càrrec per amenaces de mort de la màfia pakistanesa, que la guardia urbana no va saber, o no va voler, aturar. Heu vist el film "Bitiful", protagonitzat pel Bardem? Quin malson més fotut!

Vaig somiar que per entendre la mentalitat profundament mafiosa de Jordi Pujol i Soley hi ha prou amb un botó: els periodistes que l'assetjaven i molestaven aquest estiu a Queralbs van despertar un dia amb les rodes dels cotxes punxades. Una casualitat, és clar. En la seva època de President de la Degeneralidad trucava directament als directors dels diaris quan publicaven una notícia que no li agradava. Una casualitat, és clar. L'heu vist a la tele, índex alçat de la mà dreta amenaçant als parlamentaris de tirar de la manta? Són tan estúpids que pregunten al Gran Capo si és un mafiós i encara esperen una resposta ferma i clara! Això només és possible en un malson!

Vaig somiar que l'astut i criminal grup mafiós de Jordi Pujol Soley i família, més altres famílies patricies catalanes, vol desviar l'atenció del que realment ha passat en aquest país, i ens parla d'un engany al fisc durant més de trenta anys, la qual cosa ja és greu per si mateix. Però quan un lladre de claveguera reconeix un delictes és perquè ens vol amagar la part del lleó, el que realment va succeir: el saqueig del país des de fa quaranta anys mitjançant el cobrament d'un quatre o més per cent en cada obra pública, amb el teixit d'una xarxa mafiosa en totes i cadascuna de les poblacions catalanes, en les quals alcaldes, regidors i partits (no només CiU, i tanmateix no tot el partit) s'enriquien i creixien amb l'obra pública, els permisos oficials, les concessions, és a dir, mitjançant el cobrament del pizzo per part de CiU. O del PSC, on aquest tenia més força i arrelament: a Sabadell, Santa Coloma, a Moncada i alguna altra localitat, com a organització mafiosa menor en competència deslleial amb la màfia majoritària de CiU. A molts llocs, com a Torredembarra, aquesta màfia s'ha fet transversal i engloba gairabé a tots els partits. Tanmateix això només és possible en un malson!

Vaig somiar que aquesta és la gran obra i l'herència que ens deixa Pujol: la pacient construcció des de la Degeneralitat d'una xarxa mafiosa, que repartia el 1,5 per a la família, i el 2,5 per al partit, a tot Catalunya. Però el Gran Capo no només no es suïcida, amb una nota de descàrrec per a la família, la pàtria i el partit, sinó que a més intenta guanyar pledejant, encara que això suposi el seu total descrèdit polític i nacionalista. El Pare de la Pàtria era només una dolenta i rastrera imitació del Padrí. Quan deia pàtria pensava en el seu patrimoni. Quina opressió al cor! Quina suor! I no despartava de cap manera!

Tinc un malson! La gran diferència de la màfia catalana amb la siciliana, calabresa o napolitana és que no se li coneixen, de moment, ni assassinats ni raptos, o amenaces de mort. I no és poc. És sobretot una màfia de caràcter polític, inserida en la partitocràcia (tant de CiU com del PP i del PSOE-PSC) i en les institucions administratives i governamentals, que va de dalt a baix,

com una teranyina circular que té el seu centre en la família Pujol, els seus còmplices necessaris en diverses conselleries de la Degeneralidad, altres famílies patrícies (no totes) i el seu extrems locals en els ajuntaments, passant per l'intermedi de les institucions comarcals i provincials. Aquí hi ha la investigació de la família del conseller Puig. El cas Millet, confés i declarat culpable, però en llibertat, és un episodi que no s'entén sense l'existència d'aquesta xarxa mafiosa catalana, impulsada des de la Degeneralitat. Quin malson més increïble!

Vaig somiar que aquesta teranyina autonòmica, amb ínfules independentistes, ha estat possible gràcies a la complicitat dels governs centrals del PSOE i del PP, que van necessitar el suport de CiU per governar amb majoria suficient. Donada la majoria absoluta del PP i la "bogeria" independentista de CiU, qui podia i amenaçava amb estirar la manta, finalment ha tirat de la manta. I ara es delata el que tothom ja sabia des de feia molts anys, des de Banca Catalana, des del cas Prenafeta, De la Rosa, Palau de la Música i tants d'altres, és a dir, que la família Pujol-Ferrusola s'havia enriquit mitjançant el cobrament del pizzo a tota obra pública feta a Catalunya, que CiU s'havia finançat de la mateixa manera, que la família Pujol-Ferrusola havia teixit una teranyina mafiosa, cobrant comissions per serveis no realitzats, exercint càrrecs remunerats en empreses que pagaven religiosament per res i per por, substituint concursos públics per subhastes al millor postor (cas de les ITV), monopolitzant els serveis florals i horticultors de les empreses catalanes (la gespa del FC Barcelona), i un llarg etcètera d'extorsions, xuleria, comissions, evasió fiscal, enviament de diners a paradisos fiscals, pastant una fortuna de diversos centenars de milions d'euros. Quan parlaven de la pàtria catalana pensaven en el seu patrimoni apàtrida. Quan imposaven el pizzo ho feien en nom de Catalunya. Quin malson més irreal!

Vaig somiar que l'ocultació fiscal és només la xavalla. La gran pregunta és com la família Pujol-Ferrusola ha acumulat una fortuna d'uns tres mil milions d'euros.

Tinc un malson! I no s'ha suïcidat. I a sobre ens insulta i insulta la intel·ligència de tots els catalans fent-nos creure que es tracta només de l'evasió fiscal d'una herència. Mafiós, lladre i mentider. Però si el personatge es permet el luxe d'enviar punxar les rodes dels periodistes que l'assetgen informativament a la seva casa de Queralt, i es permet una absoluta prepotència en les seves relacions amb el Parlament! El seu fill polític, Artur Mas, està implicat també en aquests fraus a Hisenda i en aquesta xarxa mafiosa? Els investigadors ho diran en el seu moment, encara que dos i dos sempre sumen quatre... per cent. Quin malson! O no?

Però el malson no acaba aquí. Si la màfia política catalana ha estat possible i tolerada des del govern central és perquè gairabé tots els partits, gairabé tots els alts càrrecs polítics, tant del govern central com des de les diferents autonomies, s'ha convertit en una màquina mafiosa de fer negocis il·legals, sobre tot prenent com a punt de partida la construcció, però no només la construcció. Arribaran les investigacions a revelar tota la trama corrupta i mafiosa existent a Espanya? I encara més utòpic i improbable: sorgirà alguna vegada alguna prova de la molt probable connexió entre la màfia política espanyola i catalana, amb les màfies internacionals: siciliana, napolitana, calabresa, pakistanesa, xinesa i russa? Què passa al port, on es fan negocis privats en instal·lacions públiques? I els vuitanta morts del metro de València que no han arribat a un jutjat? I les targetes de barra lliure de Bankia? I els aeroports sense avions? I la llibertat de delinqüents condemnats com ara Fabra (de Castelló) i Millet?

I vaig somiar un país, amb un atur astronòmic, amb milers de famílies desesperades, amb retallades en sanitat i educació ha hagut de patir la il·lusió d'una independència gloriosa que ho resoldria tot, senzillament perquè la independència començaria amb una mena d'amnistia per mafiosos que resoldria tots els problemes judicials de la família Pujol-Ferrusola. Resulta que la independència, considerada com l'adveniment del paradís a la terra, era només altra mentida de la Gens Honorable rata de claveguera i companys. Quin malson més fotut!

Tinc un malson! Ja sabem que Pujol no anirà a presó, ja sabem com es va lliurar Millet. Ni els han retirat el passaport! Si la primera acusació ha hagut de fer-la un sindicat d'extrema dreta, per a vergonya de tots i de totes les institucions!

Però alguna cosa ha canviat, i això no ens ho podran robar: ara tothom sap que el govern de la Degeneralitat mai ens solucionarà res, perquè qualsevol solució passa per la seva supressió. Ningú ens representa, sols nosaltres podem decidir sobre tot allò que influeix a la nostra vida!

Tinc un malson! Què pot esperar-se d'una Degeneralitat que denuncia als ciutadans que protesten pacíficament contra uns parlamentaris decidits a fer unes retallades socials brutals, que no van anunciar en els seus programes electorals? Què fer d'una Degeneralitat que ataca a uns ciutadans que són amenaçats i encausats judicialment! Què es pot esperar d'un Estat en què els Mafiosos no només s'han ficat al govern, sinó que són el poder? Què pot esperar-se d'un Pujol que no es suïcida, atipant-se amb un plat de bolets verinosos?

Tinc un malson! Pujol no ha estat mai un mite, sinó un frau que molts han ajudat a que fos creïble. La seva gran força ha estat sempre l'omertá. La cursa independentista dels Pujol i els degenerats de la Degeneralitat ha estat una cursa desesperada cap a la impunitat, que ha finalitzat amb una investigació de la Unitat Antifrau de la policia, que arribarà tan lluny com interressi a l'Estat espanyol. Ja veureu com aquí no ha passat res i tot es queda en una petita infracció fiscal! O com a molt, com no li han retirat el passaport a ningú, tot quedarà en una condemna virtual, com la de Millet, i/o en un exili daurat al Brasil.

Tinc un malson! I, ara, què fem amb la Degeneralitat? I amb totes aquestes Màfies? Arribarà la Justícia fins al fons d'aquest barril de merda en què s'ha convertit la política com a monopoli dels negocis més sucosos?

Tinc un malson! Sabeu que Jordi Pujol Ferrusola i el marit de la Cospedal formaven part del mateix Consell d'administració d'una empresa dedicada al blanqueig de diners? La corrupció no en sap de partits i de falses ideologies, són units pel mateix afany d'incrementar el propi patrimoni, fora de pàtries i d'altres foteses.

Fora tots! Només nosaltres hem de decidir sobre tot allò que afecta a les nostres vides!

Fora tots aquest malsons! Volem somiar la utopia!

Vaig obrir els ulls i tanmateix encara tinc un malson!

Per a contactar amb Alejandría Proletaria: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: <http://grupgerminal.org/?q=node/517>